

Abonamentele

Pentru Sibiu:
1 lună 85 cr., 1/4 an 2 fl. 50 cr.,
1/2 an 5 fl., 1 an 10 fl.
Pentru ducerea la casă cu 15 cr. pe lună
mai mult.

Pentru monarhie:
1 lună 1 fl. 20 cr., 1/4 an 3 fl. 50 cr.,
1/2 an 7 fl., 1 an 14 fl.

Pentru România și străinătate:
1/4 an 10 fr., 1/2 an 20 fr., 1 an 40 fr.

TRIBUNA

Apare în fiecare zi de lucru

Insertiunile

Un șir garmond prima dată 7 cr.,
a doua oară 6 cr., a treia oară 5 cr.,
și timbru de 30 cr.

Redacțiunea și Administrațiunea:
Sibiu, strada Cisnădiei Nr. 3.

Se prenumără și la poste și librării.

Un număr costă 5 cr.

Epistole nefrancate nu se primesc.
Manuscripte nu se înapoiază

Sibiu, 13 Noemvrie st. v.

Marele moft al „conducătorilor firesci“ a eșit ear' la iveală în coloanele organului din Timișoară al partidului național român.

Este un adevărat simptom de impotență politică, că până chiar și astăzi, la anul 1887, tot se mai găsească între noi oameni, care cred că sînt luați în serios, când ne spun, că „conducătorii firesci“ ai noștri sînt cei doi capi bisericesci.

Metropolitul Ioan Vancea de Buteasa și Metropolitul Miron Roman „conducători politici“ !?

Trecem cu vederea, că trăim într'un timp, când conducătorii politici nu se nasc, nici se aleg, nu sînt designați de puterea publică, nici improvisați, ci se impun ei de ei în virtutea calităților lor, ori sînt impuși de o situațiune oare-care; trecem cu vederea, că tocmai în fața actualei situațiuni avem foarte multe resoane de a ne feri de ori-și-ce accentuare a confesionalismului; trecem cu vederea, că anume astăzi și anume aici în țeara noastră, Arhieriei, dacă sînt oameni cu sentiment de vocațiune, n'au nici timpul cuvenit, nici cuvenita independență, pentru-ca să poată aspira la rolul de conducători politici, ci trebuie să se măr-ginească a fi sprijinitori înțelepți și reservați în politiciis: ni-e destul să ne dăm seamă despre oamenii ce ne sînt prezentați drept conducători „firesci“ în viața politică.

Excelența Sa Părintele Metropolit Ioan Vancea de Buteasa n'are decât se voească, pentru-ca să fie conducătorul politic al Românilor din țerile coroanei ungare.

Și-a câștigat iubirea generală, se bucură de încrederea generală și are destulă autoritate, pentru-ca să fie sigur, că nu sînt între Români decât foarte puțini oameni, care nu 'i-ar primi conducerea. Și tot atât de siguri sîntem noi, că Exce-

lența Sa ne-ar conduce cu înțelepciune, nu s'ar pune nici odată în conflict cu sentimentul nostru comun, n'ar abusa nici odată de încrederea noastră.

Dar' Excelența Sa nu voiesce să se coboare dela înălțimea pozițiunii sale de cap bisericesc în toiul vieții politice. Dându-și seamă despre timpul, în care trăim, despre împregiurările, în care ne aflăm, despre pozițiunea, pe care o are față cu guvernul, pune mai presus de toate datoriile sale de arhierie și se feresce de viața politică, în care adese-ori ar trebui să între în conflict cu aceste datorii, sacrificând interese bisericesci, ca se obțină succese politice.

Se poate cu toate aceste, ca o situațiune oare-care să-i impună Excelenței Sale intrarea în viața politică și atunci Excelența Sa ne va fi conducător impus și de situațiune, și în vîrtutea vrednicilor sale persoane.

Cu totul altfel Excelența Sa Părintele Metropolit Miron Roman, pentru care, după-cum arată faptele, scaunul metropolitan nu e decât o treaptă, o bună, frumoasă și plăcută pozițiune.

Excelența Sa rîvnescie la rolul de conducător politic, dar' nu poate să se afirme în acest rol, pentru-că n'a știut să-și câștige iubirea generală, nu se bucură de încrederea generală și nu are nici chiar autoritatea cuvenită scaunului, pe care-l ocupă.

După „activitatea“ desfășurată de Excelența Sa până acum ori-și-care om cu judecată trebuie să fi primit convingerea, că biserica română greco-orientală are drept cap un om, care nu doresce decât să fie lăsat în pace, ca să se bucure în toată tigna de beneficiile pozițiunii sale.

E mare lucru să stai în fruntea unei biserici de preste un milion și jumătate de suflete, bine organizate și înzestrate cu fonduri însemnate. Acela, care se află în pozițiunea aceasta, ține în mîna sa firele unui întreg organism social, prin care poate să se impună și să dispună, să poruncească și să execute.

Metropolitul Miron are în mîna acest aparat, nu are însă totdeauna tensiunea psihică, care se cere, pentru-ca să se folosească de el.

E deci un lucru foarte firesc, că se ivesc alții, care ȳic: „Se poate oare, ca acest frumos aparat să existe, fără-ca să ne folosim de el!“

Acești alții sînt aceia, care fac fel de fel de opintiri spre a-i crea Excelenței Sale Părintelui Metropolit Miron pozițiunea de conducător politic; cu acestia, ear' nu cu Părintele Metropolit Miron, discutăm și noi asupra cesiunii.

Și pentru noi punctul de plecare al discuțiunii e principiul, că așeșămintele bisericesci n'au fost făcute, pentru-ca oamenii politici să abuzeze de ele. Destul e abuzul, pe care îl fac fețele bisericesci.

Nu voim, ca biserica românească, fie ea greco-orientală, fie greco-catolică, să ajungă a fi adăpostitoarea ipocrisiei politice și să fie persecutată pentru abuzul ce s'ar fi făcînd de așeșămintele ei.

Nu o voim aceasta și nu ne vom uni nici odată cu cei-ce o voiesc. Cine vrea s'o facă, numai în luptă cu noi va pute să o facă. Căci Români sîntem, dar' totodată și creștini datori a-și apăra biserica, și oameni, care pun religiunea mai presus de toate și consideră drept o nenorocire ori-și-ce succes politic câștigat cu prețul pângăririi așeșămintelor bisericesci.

Și este o lipsă de pietate religioasă de a scoate mereu la iveală pe actualul cap al nenorocitei biserici române greco-orientale, o lipsă de pietate este a ni-l înfățișa mereu drept conducător politic, o lipsă de pietate de a arăta mereu cu degetul la rana adîncă ce s'a tăiat în trupul nostru național, o lipsă de pietate religioasă este a ne sili să arătăm și ear' să arătăm nesfîrșitul șir de cuvinte, pentru care interesele noastre naționale cer ca să ne acoperim cu toți fețele și să tăcem, căci bărbații nu mint, ear' adevărul este revoltător și strică sufletele.

Chiar impus fiind de vre-o situațiune, nu poate să fie conducător un om, de care, luați de scurt, se lapedă chiar și cei-ce profită de slăbiciunea lui, nu poate să fie conducător un om, care nici prin el însuși, nici prin oamenii, de care este încungiuurat, nu-ți dă nici o garanție, că mîne nu va merge tocmai contra acelora, cu care-l vești mergînd ași.

Noi Români din țerile coroanei ungare mergem și nu șovăim, ceea-ce n'ar fi cu putință, dacă n'am avè o conducere politică pe cât de sigură, pe atît de bine chibzuită. Și dacă se ivesce cu toate aceste întrebarea, — unde ne sînt conducătorii? — aceasta ne dovedesc numai, că sînt între noi oameni, care nu știu nimic, ci merg duși de alții, fără-ca să știe unde.

Să-și deie tot Românul seamă, care e omul ce se bucură de cea mai multă iubire, de cea mai multă încredere și de cea mai multă trecere în mijlocul Românilor din țerile coroanei ungare: omul acela, ori-și-cine, ori-și-ce și ori-și-unde ar fi el, este adevăratul conducător firesc al nostru, — el dimpreună cu cei-ce se unesc cu dînsul.

N'avem noi să-l căutăm: îl vor găsi cei-ce vor voi în toată sinceritatea să stee de vorbă cu noi!

Publicăm în numărul acesta un „Apel“ către alegătorii din cercul Caransebeșului.

Sînt convocați alegătorii, pentru-ca, întruniți, să se pronunțe, dacă aproabă ori nu atitudinea bărbătească a d-lui General Traian Doda.

Scim de mai nainte, cum se vor pronunța alegătorii: ei vor manifesta însuflețirea, pe care dl General Traian Doda a produs-o pretutindenea, unde Români sînt români și cu atît mai vîrtos între dîșii, care se pot mândri cu alesul lor.

Ei bine! cine 'l-a povățuit, cine 'l-a „condus“ pe dl General Traian Doda, ca să indice această linie de conduită, primită cu însuflețire de toți Români?

Ni-a spus-o dl General el însuși: *sentimentul de datorie și pornirea bărbătească!*

Foița „Tribunei“.

Roma invinsă.

— Tragedie în V acte. —
De **Alexandru Parodi.**
Traducere de I. L. Caragiali.
(Urmare.)

Actul III.

Pădurea sacră a Vestei. — În fund la dreapta templul. — În planul întăiu o fîntînă cu ghizdurile late; la dreapta ușa de bronz a unei peștere. — Copaci. — Cătră amurg.

Scena I.

Vestaepor și apoi Galla.

Vestaepor (cîntă încet frecînd un „tripod“.)

Roma stă să peară 'n sânge:

Robi, din tină vă sculați!

Roma plînge:

Robi, cîntați!

Galla (venind din lăuntru templui.)

Vestaepor, cînti?

Vestaepor.

Da, fată, da; cînt și-mi vîd de treabă.

Galla.

Dar' ce voios ești astăzi! de ce?

Vestaepor.

De ce? Întreabă

De ce miroasă teiul: căci are 'n mieș miros;

'Mi-e inima voioasă, vești-bine că-s voios.

Dar' tu! să fi Roman și n'ai fi mai măhnită.

De vreme 'ndelungată, cu inima cernită

Și ochii tîi albaștri în lacrimi înecînd,

De dorul țerii noastre tot plîngi mereu — și cînd

Vești astăzi, că stejarul roman, dela tulpină

Clătit de vîntul dușman, pornesce spre ruină,

În sufletu-ți se poate nimic să nu simțesci,

Și tu ca lumea 'ntreagă să nu te 'nveselesc?

Galla.

Tu nu pricepi, firesce, de ce sînt întristată:

Stăpîna-mea își perde copila.

Vestaepor.

Cum?

Nepoată-sa.

Galla.

Fie biată

Să fie?

Vestaepor.

Dar' cine 'ți-a spus? Adevărat

Galla.

Nimic.

Cum se vede, tu nu știi, n'ai aflat

Vestaepor.

Era în templu Opimia?

Galla.

Da. „Du-te“

Îmi ȳise; spune'i mamii că mor; să vină iute;

S'o veđ 'naintea morții. Să-i duc bătrînei, da,

Așa de cruntă veste! Să-i spun: „Copila ta

E moartă!“ Chiar acuma veniam s'o iau, să vie

Cu mine. Mă asteaptă cu ea. Ce grozăvie!

Să-i smulgă bietei oarbe copila! vai de ea!

Să n'aveți teamă; Gallo; copila va pute

Să scape.

Galla.

Dar prin cine?

Vestaepor.

Prin mine.

Galla.

Cum?

Vestaepor.

Ascultă:

Un rob se dă la moarte ușor și fără multă

Zăbava; dar cu dînsa nu-i lucrul tot așa:

Vestala e Romană de neam — o vor cruța.

Un țipet e o urmă nesigură, ce pere

Curînd se șterge lesne și iute. Legea cere

Statornică vîdare, temeinice dovești.

Vestala-i bănuită; dar' cum și cine crești,

Că poate impropțiivă-i s'aducă vr'o dovadă?

Chiar Lentul? Însă dînsul a fost a morții pradă;

Vrăjmașii nu'l cruțară la Canne nici pe el;

S'a stîns cu toți Romanii și-acest Roman mișel.

Din partea lui n'am frică. Eu singur știu acuma,

Ca martor, toată fapta.... Să spun o șoaptă

numa...

Așa — să vreau a spune... Dar' nu! își jur

pe ȳei.

Pe vatra, pe feciorii și pe străbunii mei!

Îți jur, că nu-i pe lume cumva meșteșugire,

Ori caznă ce-ar întrece și-o eruntă 'nchipuire,

Să-mi poată smulge taina: să știu că m'or sdrobi,

Măcar să știi, că însumi pe preot voiu isbi!

— Rămâne să nu spună chiar dînsa; dar' în ȳia

Cînd nu mai sînt grăunțe la ce 'ți-e bună pîua.

Am pus la cale toate, și nu mă tem de loc,

Primejdea-i mare, însă mă bizuiu pe noroc.

La noapte, patru oameni ai mei or se sosiască

Aici, s'o ia cu dîșii și 'n grab să se pornească

P'un drum ascuns și sigur.

Galla.

Ce? cum?

Vestaepor.

Și până în zori

De ȳi vor fi departe d'ai ei prigonitori.

Galla.

Cu nisce robi să fugă? nu cređ; e mîndră;

poate

De s'ar întoarce Lentul...

Vestaepor.

Așa, cum nu se scoate

Văpaie din cenușe nici morții nu mai pot

Să 'ntorcă din morminte. Sînt singur, însă tot

Nădăjduiesc în bună isbîndă. Du-te, fată,

Să mîngăi pe bătrîna, s'o minți chiar; e iertată

Minciuna pentru bine.

Galla.

S'o mint ași, mîne, da;

Dar' mai tîrșiu, cînd poate călîii te vor da

La cazne; cînd vei perde țaria, și vei spune?

Vestaepor.

Eu nu-mi calc jurămîntul. Prin caznă se rîpune

Nu sufletul, ci trupul. N'ai teamă.

Galla.

'Astfel dar'

Vei merge pân' la moarte cu jertfa ta?

Vestaepor.

Ba chiar

Și dincolo de moarte. Tu nu știi, că Romanii

Să perd prin mîntuirea Vestalei, și dușmanii

Vor năvăli în Roma?

A avut acest sentiment de datorie și a avut bărbăția de a-și face datoria: urmat e de toată suflarea românească și nu are nimeni cutezarea de a-l combate.

Cel-ce nu are aceste calități, nu poate să conducă.

Apel,

cătră Onorabili alegători ai cercului electoral Caransebeș!

Ve este cunoscut pasul, ce l-a făcut alesul nostru deputat, Ilustrata Sa Dl General Traian Doda.

La acest bărbătesc pas, noi alegătorii trebuie să dăm un demn răspuns.

Aceasta sîntem datorii atît față de noi, cât și față de apelul Ilustrului bărbat, al cărui glas a răsunit în toate părțile locuite de Români.

Drept aceea, spre a ne da adevărata expresiune a sentimentelor noastre; noi subscrișii alegători am crezut de bine a ne aduna într-o conferență aici în Caransebeș.

Această conferență am statorit-o pe *Joi de 19 Noemvrie (1 Decemvrie) a. c.*

Provocăm așa-dar pe alegătorii noștri, ca pe această zi să trimită negreșit vre-o câțiva din fiecare comună la Caransebeș spre a participa la conferență.

Caransebeș, în 15/27 Octomvrie 1887.

Mihaiu Popoviciu, Mihaiu cav. de Iacobiciu, Ioan Popoviciu, Iancu Temeș, Ioan Ionașiu, Patriciu Dragălină, Ioan Stoian, Ioan Mihaiu, Ioan Bartolomeiu, Ștefan Velovan, Ioan Topal, Ilie Curescu, Traian Barzu, Mihaiu Dragălină, Iosif Bălan.

Revistă politică.

Sibiu, 13 Noemvrie st. v.

Falsificările sau mai bine zis „materialul” ce l-a descoperit principele de Bismarck cu prilegiul convorbirii sale cu împăratul rusesc preocupă întreaga lume politică din Germania. Relativ la acusa în contra uneltirilor orleaniste, încă nu sînt cunoscute faptele speciale. „National Zeitung” presupune, că prin aceea se înțelege atitudinea principelui bulgar, care s'a nisuit se prezente starea lucrului în ochii țarului ca-și-cînd politica germană ar fi luat o direcțiune prințofilă, pentru ca din aceasta poziție scornită se poată negocia mai favorabil cu țarul. „National Zeitung” continuă: „Asemenea mijloace infame, de a primejdi pacea europeană, spre a întări cu minciuni și cu tradare un tron ce se clătina, își vor afla în curînd pedeapsa binemeritată”. Acest limbaj vehement produce în om credința, că Bulgaria ar fi prețul pentru restabilirea vechei intimități între Rusia și Germania.

Circulă o versiune, că ambasadorul din Paris, Mohrenheim, care între altele e și mare panslavist, se fi cochetat foarte tare cu Orleaniștii, după căderea lui Boulanger. Și „Kölnische Zeitung” vorbește de ag-

nații diplomatici, pe care țarul va trebui să-și învețe iubire de adevăr. Multă senzație produce și împărțirea despre intrigile cercurilor dela curtea din Berlin. În fruntea acestei mișcări s'ar afla aristocrați polonezi distinși, și aceasta a îndemnat pe Rusia a-și concentra trupele în Polonia-rusească.

„Kreuzzeitung” cere dela „Kölnische Zeitung”, ca să-și dovedească colosalele ei invinui prin numirea fără cruțare a persoanelor respective. „Kölnische Zeitung” scrie: „Nu trebuie decât să pronunți cuvîntul Austria, ca să veți ridicându-se o lume de contraste.”

„Vossische Zeitung” încă bănuiesce pe Ferdinand de Coburg; ea se provoacă la un articol al țarului „Nord-deutsche Allgemeine Zeitung”, în care s'a fost spus, că prințul Ferdinand numai de aceea s'a urcat pe tronul Bulgariei, pentru-ca prin deslănțuirea unui războiu european să se dea Orleaniștilor privilegiu de a-și ajunge planurile lor egoiste.

Dacă se vor adevări toate lucrurile aceste precum și picanteriile ce dl Wald-appel promite a le descoperi în broșura sa intitulată „Un tron cumpărat”, ușor ne-am pute pomeni cu surprinderi, care vor fi potrivite a da privilegiu la o conflagrațiune generală.

Miseria.

Toba bate la porțile țeranilor români.

Abia am intrat în eamnă, abia am cules roadele moșilor noastre muncite cu multă trudă, abia ne-am întors dela tîrg cu câțiva bănișori în pungă și eacă pe capul nostru executorii cei nemiloși.

Bietul țeran român! e nevoit să-și dea agoniseala de un an unei mame fără inimă, să-și dea tot ce are țerii sale, în fruntea căreia se găsesc nise oameni nesimțitori pentru păsările muncitorilor pămîntului.

Nu am pîne, nu am sare,
Toate le-a dus darea mare.
N'am nici casă, n'am nici masă

Numai sufletul în oase, strigă disperat acela care ne dă mijloacele de traiu. Și el bietul se pune pe gânduri și rabdă. Rabdarea e firea bună a Românului; dar' rău ni se plătesc această răbdare. Sîntem priviți drept un popor bun de stors din pungă, un popor, care dă mult și face puțin s'au aproape nimic pentru de a cere ceva în schimb.

E păcatul nostru, că sîntem atît de slabi și atît de fricoși, încât nu îndrăznim să cerem ceea ce e al nostru, nu îndrăznim să stăm față în față cu domni stăpînirii și să-le spunem verde: Domnule, noi dăm cît putem, dar' dați-ne ceva și dvoastră! Nu, țeranul român n'are atîta tărie de suflet să spună adevărul curat, celor cari ne sărăcesc pînă în mîduvă. Și cine e de vină, dacă nu păstorii sufletesci ai poporului?

E miserie, e sărăcie în țeară, nimeni nu poate tăgădui și această miserie sîlesce pe oamnei cei mai onorabili la fărădelegi. Unii fură din

bani statului, alții fură vite, grâu, cucuruz, și alte, alții fug în țeri străine, ear' alții își curmă viața în mod nefiresc. Această țeară roditoare a intrat în mâinile nemeșilor și în a Ovreilor.

Privească omul împregiurul său și va vedea, că pădurile statului, arîndate în mare parte Ovreilor speculanți, sînt stricate și devastate fără nici o teamă, că moșiile cele mai frumoase și mai mari sînt ale unor boeri, cari fără durere de inimă pentru cei-ce muncesc moșia, își cheltuiesc banii pentru nimicuri și lasă ca casa și masa muncitorilor lor să fie vîndute Ovreilor pe un preț de nimic.

Toba bate mereu la porțile țeranului și el bietul cu inima infundată aruncă cea din urmă privire asupra vițelușului, asupra caprei și asupra mesii sale. Inima îi plînge, dar' nu-și vede capul de durere, nu scie ce are să-și aducă ziua de mîne și nu scie ce se face de sîrăcie. O nedejde îi mai rămâne: credința în Dumnezeu.

Această miserie îi sîlesce pe mulți se fugă din această țeară și să-și caute o țeară unde n'are să plătească atîta dare, unde n'are să suferă atît de mult dela domni de pămînt, unde n'are să suferă dela domni stăpînirii, unde se va pute înțelege cu ori-și-ce om și unde n'are teamă de executori. România, această țeară bogată și frumoasă e asilul, e adăpostul tuturor prigoniților de sîrăcie.

Sînt mii și mii de oameni, Români și Unguri, cari trec într'una în „Țeară” să-și facă bani albi pentru zile negre. România le dă tot ce are, câmpii roditoare, păduri frumoase și oameni miloși, dar' în schimb cere puțin. Ear' aici în țeara ungurescă tot ce avem trebuie să le dăm domnilor dela stăpînire, nemeșilor și Ovreilor.

Ear' alții din pricina sărăciei se apucă de meșteșugul hoției. Nu e o țeară în Europa afară poate de țeara turcească, unde se fac atîtea hoții ca în această țeară nefericită. Și domni dela putere n'au inimă, ci se resfață în belșug, plăceri și bogății și născocesc fel de fel de chipuri, prin cari s'ar pute trage mai mult dela locuitorii acestei țeri. Dările sînt mari și din an în an se măresc.

Mulți oameni își curmă viața din pricina sărăciei. Unii se aruncă în Dunăre, alții se aruncă înaintea carului cel de foc, alții se spînzură și alții se otrăvesc. Fiecare și mor deci de oameni în țeară într'un mod nefiresc.

Și pe cînd țeranii își plîng ursita lor, domnii cei mari se veselesc și caută a ne răpi biserică și limba noastră. Ne dă școli unguresci, ca să fim siliți să învățăm unguresc, ne dă funcționari unguri, cu cari nu ne putem înțelege și cari nu înțeleg păsările noastre și ne dă executori, cari ne răpesc cea din urmă bucată de pîne. Românul ce face? stă și rabdă!

Vor înțelege oare domnii dela stăpînire, că țeara e redusă la sapă de lemn, vor înțelege, că se apropie timpul cînd nu vor avea oameni muncitori cari să-și hrănească? Vor lua oare măsuri pentru îndreptarea răului? Nu ne este dat să intrăm în tainele stăpînirii, nu scim ce are să ne aducă ziua de mîne.

Românul nu ține nimic el tace; e în firea lui să rabde. Rău face? Bine face? Să-și dea el socoteala.

Unitatea politică a Ungariei.

Sub acest titlu scrie „Siebenbürgisch-Deutsches-Tageblatt” în numărul seu dela 24 Noemvrie n., următorul prim-articol:

„Unitatea politică a Ungariei” are astăzi sunet bun, și dai de ea la fiecare pas. Unde lipsesc alte motive pentru motivarea vre-unei măsuri politice, te trezesci cu unitatea politică. În numele ei s'a fost zdrobit la timpul seu fundul regiului, care prin lege și prin drept era asigurat în existența lui (43: 1868), în numele ei au fost demisi din serviciul căilor ferate funcționarii germani, în numele ei pretind reuniunile de cultură că lucrează, și cînd fiecare manifestațiune a vieții nemaghiare din Ungaria se isgonese din viața publică ori se combate, aceasta se întîmplă tot sub același pretext.

„Unitatea politică a Ungariei” este de prezent nu numai lege, ci și o recerință, pe care trebuie neapărat se o recunoască ori-și-cine, care voiesc se vadă sănătos acest stat. Acel pasagiu din lege, care vorbește de unitatea politică, sună astfel: „După-ce toți cetățenii Ungariei formează și după principiile fundamentale ale constituțiunii în privința politică o națiune, națiunea ungurescă nedespărțită și unitară, al cărei membru egal îndreptătit este fiecare cetățean al patriei, aparțină el ori-cărei naționalități . . . așa etc.”

Din asta se vede destul de lămurit, ce are se însemne unitatea „națiunii unguresci”. Va se țică: privilegiile de clase privi legile confesionale și naționale s'au desființat, funcțiunile sînt accesibile pentru toți, legile au valoare pentru toți, toți stau sub aceleași judecatorii etc.

Pre lungă aceasta însă — trebuie să ne uităm numai la legea de uniune din 1868 — aceasta „unitate politică” nu trebuie înțeleasă ca o egalitate de șablon. Aceasta n'a fost numai un lucru ecutabil, dar' totodată și înțelept pentru o țeară, în care trăiesc atîtea națiuni deosebite. Toate statele cu populațiuni deosebite și cu un trecut istoric, ale cărui rădăcini ajung pînă la veacurile de mai nainte, pre lungă principiile generale, trebuie, cu „toată unitatea politică”, să recunoască și „drepturile particulare”. Nu voim se arătăm asupra Germaniei sau asupra Angliei, asupra clasicei țeri a parlamentarismului modern, ci vom se rîmăm la statul nostru. El a stabilit capabilitatea de alegere pe baza unui cens drept lege, — dar' pe îndreptățiții de alegere din 1848 l-a lăsat în vechiul lor drept; el a creat o lege municipală generală, — dar' pentru capitală a ținut de lipsă o lege specială, și așa mai departe. Da, Ardealul încă tot mai ia o poziție deosebită, în ciuda scrupului, cu care se încingură vechiul nume geografic în toate actele oficiale: aici încă tot există legea civilă austriacă generală; articolul de lege unguresc 43: 1868 garantează susținerea legilor religioase ardelenesci, care difer esențial de cele unguresci, etc. S'ar pute aduce încă multe exemple.

Unitatea statului se manifestează într'aceea, că teritorul statului e unitar și supus aceleiași constituții, că mai departe părțile singurate ale statului sînt strîns legate de oaltă; dar' nici odată într'aceea, ca o egalitate și uniformitate externă să străbată de sus pînă jos sistemul statului.

E de prevăduț, ce confuzie are să se nască, cînd în locul acestei vederi singur plausibile despre unitatea statului se impun altele. Încă n'au trecut o sută de ani, de cînd în numele „unității statului” s'a fost cerut unitatea credinței religioase. Cei din Zillerthal numai în est-an și-au sîrbat aniversarea a cinci-decece — dacă e permis omului să vorbească de sîrbare în asemenea casuri, — de cînd, chiar din cauza unității religioase, au fost alungați din Austria.

Șovinismul ce domnesce în Ungaria a aflat pentru acea unitate de stat o altă caracteristică, unitatea de limbă. Se pune drept recerință a unității politice, ca toate popoarele să vorbească într'o limbă, îndată-ce au trecut pragul scutitor al propriilor lor case. Noi numim astăzi barbară recerința de mai nainte, care opria protestanților în țerile catolice serviciul dumnezeesc și vice-versa. Dar' ceea-ce se întîmplă aici pe teren național, nu-i nici cu un fir de pîr mai bun.

Acum o națiune stăpînesce — mai nainte stăpînia o religiune, ori-ce manifestațiune a alteia se privește cu neîncredere și se persecută.

După o luptă grea și îndelungată s'a recunoscut, că religiunea deosebită nu alterează unitatea statului, și astăzi, libertatea confesională se ține de recerințele fiecărui stat de cultură.

Nu încape discuțiune, că cu naționalitatea se are lucrul întocmai. Aceasta nu înseamnă, că prețul ei va scăde, ci din contră, tot mai mult se va recunoaște, că ea e un bun atît de mare, încât nu mai merge nici odată, ca ea să se impună cuiva cu sila, cu puterea ori prin ademeniri. Prețul religiunii n'a scăzut, de cînd l'a lăsat fiecărui în voea sa, să trăească liber și după propria lui conștiință.

Înainte de toate noțiunea națiunii nu e politică; în același moment, în care în locul unității politice se pune cea națională, ori — după-ce cea națională se manifestează mai ales prin limbă — cea de limbă, se lucrează în potrirea drepturilor firești ale omului, care nu vorbește limba, pe care o vorbesc cei ce momentan se află la stăpînire. „Aceste drepturi firești ale fie-cărei națiuni se privesc aici de sine înțelese în Europa civilizată precum și în America. Dacă în contradicțiune cu aceste în Europa de Ost Rusomanii se încearcă înainte de toate a răpi Polonezilor limba lor maternă, sau în Ardeal zeloșii Maghiari asupresc școalele germane, această în ochii lumii civilizate trece de semnul unui barbarism asiatic încă neînfrînat.” Așa scrie unul dintre cei mai mari jurisprudenți Bluntschli în micile sale scrisori (2 fasc. Nördlingen 1881, P. 90). Și acest erudit expune la alt loc, că cultura statului nu e permis să se închidă în îngustul cadru al naționalității. Este în stat ceva omenesc, ce trece peste marginile naționalității. Defectele unei naționalități se întregesc ori dispar pentru stat prin calitățile bune ale altei naționalități.

Și mai mare devine apoi nedreptatea mai sus arătată, dacă aceasta se pune totodată în contrast față cu trecutul. Steargă-se Ardealul din dicționarul maghiar; nici odată nu se va pute șterge din inimile locuitorilor sei, că aici a existat odinioară o constituție, care s'a basat pe adevărata egală îndreptățire a popoarelor ce erau pe atunci politicesc îndreptățite și că chiar în timpul mai nou au fost aici legi, care oferiau într'un mod de tot altul dezvoltarea culturii națio-

Galla.

Acum te înțeleg:

Scăpând pe o Vestală, uciți un neam întreg.

Vestaepor.

Am doar' feciori ca brații în oștile-africane;
În urma istovirii vrăjmașilor la Canne,
Aștept pe ați pe mîne să veți pe feții mei.
Romanii n'or se aibă iertare dela Ței,
Căci nu-i las eu să m'bane a cerului mînie.
Din templul lor prihana neștersă va se fie;
De voie ori de silă, Vestala va trăi,
Și n' zidurile Romei potopul va sosi.
Eu însumi ocrotit-am a vetrii prihănire;
Și Pontifex în vreme, ce caută spășire,
Sătos d'o cruntă jertfă — eu, rob nemernic eu,
Ursit să ndur batjocuri, aud urlând mereu
O aprigă furtună ce ferbe jos în tină:
Drept pavăză nenfrîntă au inima haină,
Și drept unelte-a morții au lanțuri și obeți.
Hah! vine ceasul Romei, n'ai grije.

Galla (cu neîncredere.)

Vai!

Vestaepor.

Nu crești?

Galla.

E tare Roma.

Vestaepor.

Roma? Pustie de ruine;
Cuib negru de șopârle; culcușuri,
De fiare. Cucuveaua, sihastru cuvios
Și paznic de morminte, se vaită tânguios;

Cloncanul ciugulesce din oase învechite;

Ear' Tibrul curge jelnic cu undele cernite:

Pe pruntul lui paragin șerpoaica scoate pui

Și noaptea latră vulpea pe malurile lui.

— Atât o să se-aleagă de-aceste locuri.

Eată

Icoana Romei peste un an.

Galla.

In lume, tată,
Eu n'am avut pe altul decât pe tine. Tu
Scii dragostea fiiască ce-ți port. De Galla nu
Te teme. Fă-le toate, dar' numai fii cu pază
Ca nu cumva furtuna pe capul tîu să cadă.

Vestaepor.

Să cadă!

Galla.

Fii cu bine!

Vestaepor.

Cu bine, fata mea! (Gala ese.)
Să mîntuiu pe Vestală, și Roma va vedea
În zidurile-i mîndre potopul dela Canne;
Nimic nu stă 'mpotriva oștirii africane
Trei zile să mai sufer ș'apoi cu feții mei
În Galia iubită vom merge căteși trei.
(Rămâne nemîșcat, cu „tripodul” în mîni, schimbat la față de bucurie. S'a amurgit bine. Întră Lentul urmat de Eniu.)
(Va urma.)

nale, decât cele de acum. Ungaria a fost un stat unitar, când regele Mathia scria nemțesce Si-bienilor, și unitatea statului n'a suferit nici o pagubă, când legile se dedeau pentru Buda în limba germană!

Unitatea de limbă pusă în locul unității politice, este în Ungaria înainte de toate și ilegală. Noi am arătat, că legea despre egală îndreptățire a naționalităților pusă drept premisă, — din ceea ce face apoi concluziuni foarte ciudate — că toți cetățenii patriei, fie ei de orice naționalitate, formează „națiunea ungară unitară“. E imposibil, ca aceasta unitate se cuprindă în sine o încetare a calității unei naționalități deosebite.

Acela, care confundă unitatea politică a Ungariei cu cea de limbă, prin urmare pretinde în numele celei dintâi maghiarizarea, acela nu numai comite o greșeală de cugetat, ci și o nedreptate și cere un lucru ilegal. Și dacă încă tot se mai pretinde aceasta, și încă mai des de cum am pute-o împărtași cititorilor noștri, — e semnul unei tulburări spirituale, care deja de mult nu mai este accesibilă pentru motive. Ei se provoacă apoi la drame, pe care le arangiază ei înșiși — pe cât se poate tot mai fără gust — stau înainte cu amăgiri, pe care nici ei nu le mai cred, cu amenințări, pe care le întrec faptele. Nemaghiarilor însă le rămâne firma credință, că apa tulbure trebuie se treacă, dacă ei resistă pre lângă drepturile lor și — nu se lasă a fi intimidati.

„O comună revoluționară“.

Vorbind despre „starea revoluționară“ a comunei Coșteiu, într'unul din numerii trecuți am afirmat, că numai și numai administrația cea infectă a produs agitațiunea spiritelor din Coșteiu. E într'adevăr tristă situațiunea bietilor muncitori români, tristă pentru-că ampliații administrativi maghiari, nu ascultă păsurile țăranilor, ba chiar nici nu se pot înțelege cu dinșii. Corespondentul nostru din Coșteiu ne descrie în colori vii brutalitățile ce le comit cei chemați de a menține ordinea.

Cele ce urmează s'au întâmplat încă pe la finea lunii Iulie, prin urmare sunt precedențele celor întâmplate luna trecută, despre care am fost scris în numărul de alaltăieri al „Tribunei“.

Comuna Coșteiu cu preste 2 mii locuitori gr.-or. era odinioară în stare foarte bună materială, drept argument servesc casele destul de solide, cari ar face onoarea și unui oraș, având isvoare de venit din pământul bun agricol și din viile abundante. — Pe atunci lucrurile mergeau bine, oamenii își plăteau dările regulat ba unii și „dijma“ grea, care adă a ajuns nesuportabilă; căci în fruntea administrației comunale era notar și jude român. De vre-o 2—3 ani însă s'a întors „roata norocului“ a acestei comune, de oare-ce viile nu mai rodesc, parte nimicite prin grindini, parte prin floxeră, astfel că poporul a fost lipsit de cel mai prețios isvor de venit. Cu toate aceste ar fi mers lucrul bine, căci Românașii sîrguincioși au început a produce mai multe cereale de când viile „au dat înapoi“.

Alta însă s'a vîrît la mijloc. Ca în toate părțile locuite de Români, strălucirii domni ai noștri, vădînd bunăstarea unei comunei, se încearcă numai decât prin toate mijloacele disponibile de a pune organe sau mai bine dîs unelte de ale lor în fruntea administrației comunale, prin ce își extind influența, cultura (?) și puterea. Astfel și la noi. Înainte cu 3 ani judele român a fost suspendat și în locul lui s'a ales un unicul Sîrb, care era în comună, fiind o „inteligență“ și după placul pretorului de atunci, ear' acum al protopretorului. Cu acesta, adecă cu Popovics Döme, căci așa se numesc judele nostru, care și-a lăsat averea de 80.000, și după-ce a calicit s'a lăsat a fi ales de jude, se începe decadența și ruinarea comunei atât materialmente cât și moralmente. Nu mult după aceea apoi și notarul român a fost suspendat și fu înlocuit prin un suplinitor, se înțelege de viață arpadiană. Astfel ajungînd acestia în fruntea administrației comunale și-au început activitatea lor pe toate terețele, mai ales însă judele prin purtarea lui imorală. Ilegalități într'aceea s'au comis multe din partea judeului, mai ales după-ce își putu forma o reprezentațiune com. după plac; nemulțumiri au început a se arăta, dar' n'au erupt până în anul acesta prin Martie, când judele a fost atacat afară din sat din partea unui necunoscut prin pucătuiri rău țintite, căci a scăpat teafăr cu fuga până la Verșet, unde cu protopretorul a compus o acuză la comitele suprem despre nesiguranța persoanei și a arii în această comună. Lucru natural, că acuză a avut efectul dorit, căci nu preste mult s'a trimis din Coșteiu 100 trăsuri pentru de a

aduce 2 companii de soldați în comună. Cu venirea acestora apoi întreaga comună a fost maltrată, batjocorită, ca într'o țeară fără legi și constituție; s'au încușurât apoi soldații pe la omenii câte 6, 8 și 10 inși, ear' câte 80 bărbați cu reputațiune bună, fruntași de ai comunii închisți preste noapte în decurs de 3 luni — cât au stat soldații aici — în pivnițele casei comunale și acolo maltratați. Toate încercările bietilor oameni pe la autoritățile supreme comitatene, ba și la minister, de a scăpa de soldați — căci acestia erau pe sepele lor — au fost zadarnice, o deputațiune ce a mers la comitele suprem a fost timbrată cu cuvintele: „Toți sînteți hoți!“ În fine după intervenirea unor ven. Români le-a succes de a scăpa de soldați, — atunci după-ce au trecut alegerile electorale și după-ce s'a pus sau mai bine impus notar comunal, — remănînd aici 12 gendarmi spre asigurare! Încă dela începutul lui Iunie umblă executorul prin comună și seara pe la arii (unde treră) și de acolo ia oamenilor: grăul, la alții caii, boii, vaci, ba unde nu află nici de aceste: găsece, astfel că pe oameni îi lipsește încă de acum de pâinea, pentru carea anul întreg au asudat amar.

Acum a mai venit un executor și se mai așteaptă 2, cari vor se încasseze darea, căci ceilalți 2 vînd toate oamenilor pentru speșele comunale, care variază după placul notarului și al judeului. Atît nu e destul! Mai caută onorații (?) de a însela comuna prin apucături, abuzînd de neștiința reprezentațiunii, durere! cei competenți de a se expune pentru popor nu se simt capabili pentru aceea, nici că iau parte la ședințele comunale — și așa numai se pot comite lucruri ridicole, dar' triste pentru o reprezentațiune com.! Așa s'a întâmplat în ședința com. din urmă anume în absența nostru notar Florentiu Aurel, venind confratele seu dela Varadia, Györgyösy (mai înainte Ioan Gheorghiu) încearcă de a face un gheșt bun, când propune de a încuviința neobositului (?) seu coleg 10% pentru iertarea din dare a 15 mii fl. ce s'au iertat comunii pentru daunele ce a suferit prin grindini și floxeră, atribuind această iertare ca merit al colegului seu, dîcînd încă, că aceasta nu are s'e o plătească comuna ci statul (?). Frumoasă apucătură! Și succes splendid, căci reprezentațiunea aprobă propunerea dlui Györgyösy, carele de sigur că a ris cu satisfacțiune de orbia reprezentaților, căci scie bine tocmii lucrul, prin o vorbă câștigă prietenului seu 1500 fl. Apoi acum bancheturi nu vor lipsi!

Aceste sînt dese pe la noi; apoi dl nou notar deși abia de câteva luni aicea deja a făcut excursiuni de plăcere la Pesta, unde petrece de 3 săptămîni, în care restimp a spesat preste 900 fl., bani câștigați pe cale nelegală dela oameni, făcîndu-le acestora inventarii în contra voinții lor, mai recourse pentru miliție ș. a. a.

Încetez de a Vă mai scrie, căci nu aș mai pute finî cu eruarea multelor ilegalități, abuzuri și nedreptăți ce s'au comis și se comit cu cunoscința ba aș pute dîce cu ajutorul autorităților competente de a interveni pentru atari nedreptăți și pedepsi pe acei, cari au călcat și calcă legile în picioare. Nu-însă de așteptat dreptate dela domni, căci: „Cioară la cioară nu-și scoate ochii!“

Pre lângă toate necazurile, ce ne fac autoritățile în genere guvernul de ađi, pre lângă toate nisuințele lor de a ne pedepsi — căci aceasta le e intențiunea — de bunurile și moșiile ereditate dela strămoși, îi asigur pe d-lor că nu ne vor pute scoate din acest pământ — și le dîc că nu ne vor pute nimici, căci avem credință tare și sfîntă că:

„Român sînt în putere

Și Român ũn veci nu pere!“

Coșteanțul.

Cronică.

Maiestatea Sa Monarchul petrece de present la vînațoarele de curte lângă Föth. Ieri a participat la o vînațoare de iepuri, ađi se va face o vînațoare de vulpi.

Maghiarizarea comunelor din comitatul Pesta, înaintează cu pași repezi — spune *„oficiosul“* „Nemzet“. Administrațiunea comitatensă își desvoaltă toate puterile ca să găsească aderenți pentru această idee patriotică. Dilele aceste revisorul școlar a adresat o scrisoare oficială viceșpanului comitatului, în care publică numele acelor patrioți, cari au luptat cu energie pentru maghiarizare, și cari au fost remunerați cu câte 50 fl. din casa statului, pentru ostenele lor. Numărul remunerațiilor e 574. —

A cincea roată la car. Orașul Deva are o școală de fete, la această școală se simte lipsă de o profesoară nouă, de oare-ce elevele sînt multe și cinci puteri didactice sînt prea puține pentru împlinea tuturor cerințelor pedagogice la aceea școală. Orașul a petiționat la minis-

trul de culte în aceasta privință, dar' ce răspuns a dat ministru? Că necum s'e se creeze un nou post de învățătoare la numita școală, dar' chiar dintre cele cinci una va trebui să apuce lumea în cap, căci e superfluă și nu face nici o ispravă; sînt destule până dîncolo patru profesoare și cea de a cincea e ca și a cincea roată la car. Frumoase răspunsuri de ministru și caracteristice de tot! Așa a făcut dl Trefort și cu posturile de profesoare la școalele din Nagy-Ág, Piski, Felső-Szallaspatak ș. a. Pe încet numai cu încetul: nu de mult a cassat ministru posturile de institutoare asistente, acum începe a reduce posturile de învățători ordinari, mîne ne vom trezi că se închid toate școalele și ne trimite copiii să învețe carte în Laplanda! În toate facem regres, numai în regres facem progres; tot cu ochii închiși mergem și când vom fi siliți să deschidem ochii nu vom mai vedea nimic, căci va fi noapte!

Proces de presă. Diarului antisemit din Budapesta „Függetlenség“ i-s'a întentat proces de presă din partea „Societății de ajutoare“ pentru un articol, în care membrii „Societății“ au fost aspru încriminați.

O sucesc în fel și formă! Incheiat-au Clujenii toate scotocile pe anul 1887 și preliminativ sumele de lipsă pentru 1888: din toate a eșit curat la iveală, că orașul are scădere în budget, ear' aceasta scădere, numită în termini mai lumesci datorie, se urcă la 23.572 fl. Nimica toată! Datoria ca datoria, dar' u'ar prea voi Clujenii se scie lumea; că pe ce cale au ajuns ei la atăta amar de bani aruncați pe fereastră. Unii spun, că scăderea budgetului este efectul ridicării lefii amplotaiților; alții susțin, că neregularitatea s'a întâmplat în urma regulării canalelor de apă prin Cluj; earăși vorbesc, că s'au surpat ordinea în budget prin clădirea cutărei punți; în urmă se dîce, că desaranzierea s'a făcut chiar prin arangierea festivităților cu ocaziunea venirii Maiestății Sale. Ce s'ălegi în urmă? De o economie rea, proprie clujenească nu poate fi vorbă? Haide de!

Un atentat. În Arad s'a comis un nou atentat, de astădată însă în contra unui oficer de husari, care era să fie jertfa unei răsunări nemonoase. Anchetă curge.

Budapesta în lumină. Într'o casarmă de finanți s'a aflat ieri noapte cadavrul respicientului Pfender. El s'a împușcat cu arma sa proprie, glonțul i'a străbătut prin pept și-a eșit prin spate. Motivul sinuciderii a fost, că Pfender avea să împlinească un arest de câteva zile, și el, de grozava supărare pentru neînsemnatul canon, și-a pus capăt vieții. — Astă noapte s'a spînzurat o femeie de 51 de ani, motivul sinuciderii nu se scie. Cadavrul i-s'a transportat în sala de anatomie.

Gedeon Tanárky, în tîmp de douăzeci de ani fost secretar de stat la ministerul cultelor și instrucțiunii publice, a murit alaltăieri în Budapesta.

Ține-i Doamne năravul! Mers-au lucrurile toate ca pe șinor: Coquelin a vîdît Budapesta și Budapesta a vîdît pe Coquelin, și urmarea acestei duple vederi a fost, că atît Coquelin cât și Budapesta doresc reciproc, să nu se mai vadă. Ba a fost scris să fie, că „artistic și literar maghiari“ au avut olimpică fericire de a vedea pe teatralistul francez jucînd „csárdás“ cu atîta veselie, încât trei ani de acum bietul Coquelin va sughița mereu ori de câte ori îi va veni pofta să strănute; ear' din contră, artistul din Paris s'a convins până în tălpile piciorului, că și dînsul poate fi așa de nenorocos ca să joace teatru, chiar fără de a fi admirat de lume multă. Nici vorbă, că n'a fost înțeles de publicul seu; el a jucat frantuzesce pentru Maghiari, ear' Maghiarii încă i-au jucat-o lui Coquelin frantuzesce, încât el ar fi dorit mai bucuros să fie Turc, decât fiu al Parisului. Aristocrații maghiari a mai preferit a lăsa bancele și logele teatrului neocupate, decât a-și bate ei capul cu o limbă barbară, pe care nu o pricep și n'au lipsă s'e o priceapă, pentru-că nu e maghiară. Sbeară „Nemzet“ în lume, că csárdásul a fost așa și așa de splendid și sublim de imponent, strigă celelalte țiare ungueresci, că toatele banchetului dat pentru Coquelin au fost necomparabil de stilisate și pline de figuri și întorsături poetice, alarmează lumea și vreau s'e o îmbete cu apa rece: dar' nici „Nemzet“ nici celelalte forme ale presei ungueresci nu spun nimic, că Coquelin a jucat înainte bancelor goale și publicul a participat în număr chiar „neimposant“ la reprezentațiunile lui Coquelin. Da! Mai de interes sînt pentru cei alesi ai Domnului scenăriile obscene din „cavée chantant“ și prin suburbiiile Budapestei sînt locuri, unde-ți poți petrece timpul mai bine ca în teatru lui Coquelin! De s'a așteptat vestitul comic francez la mare și călduroasă primire, a fost înșelat amar; eată ce dîce „Neue freie Presse“: „Ne-am plîns, ca prețel de intrare a fost prea mare și totuși a fost destul de mic, dacă șocotim, că Coquelin a adus o trupă numeroasă cu sine, a cărei întreprindere l-a costat mulți bani. La atari ocaziuni se poate vedea, că în capitala noastră cu tot avîntul ei așa de mult laudat, lipsește cu totul gustul pentru artele frumoase și nimeni nu vrea să jertfească pentru adevărata artă, că aristocrația își uită datoria sa față cu înflorirea capitalei. Las' că la reprezentațiunile de seară au participat aristocrația numai ca de silă, dar' la Matinee s'a vîdît sala în cea mai perfectă golătate.“ Coquelin și-a luat rămas bun dela Budapesteni, el pleacă la Bucuresci. Când va eși din Buda-

pesta, va face Coquelin cruce preste tot ce a vîdît; ear' cât pentru aristocrația, gîndi-vă singur în inima sa: ține-i Doamne năravul!

Încă o Barbara Ubric. Un portărel din Palanka în Ungaria s'a dus nu de mult la un țăran sîrb spre a-i secestrua lucrurile din casă. Portărelul dete preste o ușă închisă, pe care oamenii din casă nu voiau s'o deschidă; ea fu deschisă cu forța. Însă în loc de obiecte de secestrat, portărelul vîdî înaintea sa pe o femeie în cea mai completă miserie: ea zăcea în murdărie, desbrăcată, cu unghiile mari, cu un pîr aproape până la pîmînt. Oamenii din casă spuseră, că au închis-o acum doi ani, pentru-că femeia ar fi nebrună. Dar' sătenii povestesc, că acum doi ani, rudele acelei femeii s'ar fi dus departe la alte rude. Acum autoritatea caută să lămurească misterul și să pedepsească pe cei vinovați.

Principele Ferdinand de Hohenzollern, presumpțiv moștenitor de tron al României, va sosi în Bucuresci la 1 Decembrie. Cu această ocaziune se va vota o lege specială pentru avansarea la gradul de locotenent al principelui.

Convenția comercială între România și Turcia. După patru ani de trăgănană, convenția comercială între România și Turcia s'a încheiat. Condițiunile: România a acordat Turciei mai multe concesiuni nefinansate din tariful ei autonom, pe când Turcia a acordat României dreptul de stat cel mai favorizat.

Sinucidere. „României Libere“ i-se scrie din Berlin: Un tîner anume Rășcan, din Bărlad, care abia se înscrise la Universitate pentru istorie, și-a curmat zilele printr'un glonț de revolver îndreptat în inimă. Causa, după-cât am putut afla din o epistolă a sinucisului o fost o boală incurabilă. În scrisoare între altele, nenorocitul roagă pe părinți să-l îngroape la Berlin, pentru-că s'e-l poată șterge mai bine din memorie. Secretarul consulatului român a telegrafat scirea la Bărlad.

Generalul P. D. Kiseleff și ocărmuirea principatelor dunărene de cătră el. Sub acest titlu a apărut o carte, care va interesa mult, mai ales pe frații noștri de preste munți, deoare-ce în ea se cuprind mai multe documente privitoare la România dela 1824—1734.

Dramele nebuniei. Earăși o crimă din cele mai îngrozitoare! Un oare-care Antonio Bolgia, din comuna Gravedona, lângă Como (Italia), și-a sugrumat soția și pe cei doi copii ai sei și s'a sinucis apoi lovindu-se de nenumărate ori cu cuțitul în pept și în gît. Se crede, că nenorocitul a comis aceste teribile crime într'un acces de nebunie furioasă.

Din public.*)

Anunț.

Conform apelului din August a. c. pentru abonarea la Pascalionul de dl Ioan Albini, ce s'a trimis pe la mai multe persoane eclesiastice, fără excepțiune de religie și națiune printre Români și alte persoane.

Sînt rugați toți domni amatori de aceste științe, ca să binevoască a trimite suma de bani ce vor fi adunați, împreună cu listele și numele binevoitorilor domni abonanți, anticipando; până la finea lui Noemvrie cel. vechiu Iulian; la dl Andreiu F. Nestor, profesor, strada Sculpturii Nr. 30 Bucuresci. Asemenea și cei numai câte un abonant individual.

Căci de aci încolo nu se va mai primi numai câte 2 lei, ci duplu câte 4 lei, și 2 florini din Austria.

Suma și numele dlor abonanți se va publica prin țiare.

Sînt rugați toți domni țiaristi, de ori-ce limbă din țerile numite circumvecine, ca să publice aceasta spre sciința tuturor amatorilor.

Ioan Albini,

(strada Barierei Nr. 12 Bucuresci.)

*) Pentru cele cuprinse în rubrica aceasta redacția nu primesce răspunderea.

Serviciul telegrafic

al

„TRIBUNEI“.

Sofia, 25 Noemvrie n. Exarchul bulgar a demis pe Clement și a însărcinat pe Cyrill cu funcțiunile diecesii din Sofia. Clement a declarat, că după predarea arhivei va pleca fără amănare din Sofia.

Paris, 25 Noemvrie n. Grévy a împărtașit, că după-ce Ribot a refuzat formarea unui cabinet, cabinetul Rouvier va comunica camerii mesagiul de demisionare.

„Paix“, organul lui Grévy, dîce, că presedintele numai atunci va abdice, când va fi scutit republica de aventurieri. Aceasta foaie asigură, că între president și dreapta decurge un neîntreput schimb de depeșe.

Redactor responsabil: Adrian Cașolțanu.

Extras din foaia oficială.

Citațiune:

Eredii după Ioan Papp, al căror locul ubicațiunii e necunoscut sânt provocați din partea tribunalului reg. din Oradea-mare a da nou numitului lor apărător îndrumările necesari, în cauza procesului intentat în contra lor.

Cursul pieței din Sibiu

din 25 Noemvrie st. n. 1887.

Table with 3 columns: Item, Price, and Unit. Includes Hartie-monetă română, Lire turcesci, Imperiali, Ruble rusesci.

Bursa de Budapesta

din 24 Noemvrie st. n. 1887.

Table with 3 columns: Item, Price, and Unit. Includes Rentă de aur ung., hârtie, etc.

Table with 3 columns: Item, Price, and Unit. Includes Imprumutul căilor ferate ung., Amortisarea datoriei căilor ferate de Ost ung., etc.

Table with 3 columns: Item, Price, and Unit. Includes Galbeni împărătesci, Napoleon-d'ori, etc.

Bursa de Viena

din 24 Noemvrie st. n. 1887.

Table with 3 columns: Item, Price, and Unit. Includes Renta de aur ung., hârtie, etc.

Table with 3 columns: Item, Price, and Unit. Includes Imprumut cu premiu ung., Losuri pentru regularea Tisei și Seghedin, etc.

Mobiliile elegante pentru o odaie și utensiliile de bucatărie sânt de vândere cu preț moderat. Strada Dumbrăvii (Jungenwald-Strasse) Nr. 14. [516] 8-3

Institut tipografic în Sibiu.

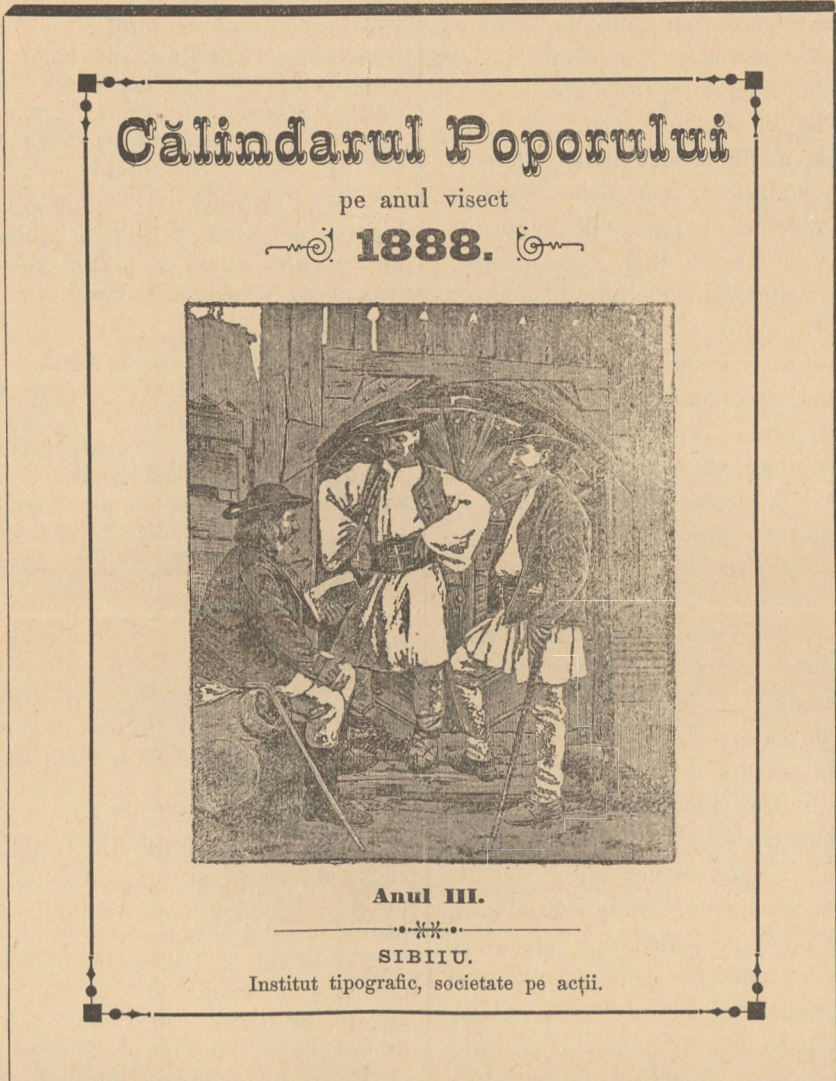
Biblioteca populară a „TRIBUNEI“.

- Nr. 1. Pădureanca. Novelă de Ioan Slavici, 12 coale tip., broș. elegant. Un exemplar 40 cr. sau 1 leu nou. Nr. 2. Fata Stolerului de Matilda Cugler-Poni. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani. etc.

- Nr. 20. Un pețitor îndărătnic. Novelă de Björnstjerne Björnson. (1856). Un exemplar 4 cr. sau 8 bani. Nr. 21. Prietinel meu Vântură-Țeară. Din novelele californiene ale lui Bret Harte. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani. etc.

- Nr. 23. Fata Craiului din cetini. De George Coșbuc. Un exemplar 4 cr. sau 8 bani. Nr. 24. Strigoaica. Din fantasiile lui Nicolae Gogol. Un exemplar 20 cr. sau 40 bani. etc.

- Nr. 27. Vecinii. Din fantasiile lui Nicolae Gogol. Un exemplar 30 cr. sau 60 bani. Nr. 28. Păcală în satul lui. Poveste de Ioan Slavici. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani. etc.

Numai 20 cr. exemplarul.

Numai 20 cr. exemplarul.

Cuprinsul: Călimdarul astronomic și bisericesc (cu povești economice pe fiecare lună). — Chronologie pe anul 1888. — Regenții europeni. — Posta. — Corespondența telegrafică. — Raportul între măsurile nouă și vechi. — Scala timbrelor. — Lucrarea pământului. — Bătaia lui Sânt-Petru. — Pădurea miseriei. — Isvor de apă-vie de George Coșbuc. — Poesii („Soarele mire” de S. Bodnărescu; „Pribeagul” de Andreiu Bârseanu; „Kamadeva” de M. Eminescu; Doine populare). — Anecdote populare (Țiganul hoșțitar; Țiganul și calul; Țiganul isteț; Țiganul păcălit). — Târgurile din Ardeal, Ungaria, Bucovina și România. Vândătorilor se dă un rabat de 20%.

DICTIONAR

român-germân și germân-român

Sab. Pop. Barcianu,

odin. paroch gr.-or. în Rășinari, alesor consistorial etc.

Revidat și completat

de Dr. D. P. Barcianu.

Partea I. Română-germână.

704 pagini.

Prețul 2 fl. 50 cr. v. a.

NB. Pentru trimiterea prin postă 20 cr. v. a. de exemplar.

Partea II. germână-română, se află sub presă.

Tipărituri:

- 1. Certificate pentru pasaporturi 1 conț (à 25 coale) 40 cr. 2. Inventare 1 conț (à 25 coale) 40 cr. 3. Obligațiuni (cu scara de timbre pentru intabulări) 1 conț (à 25 coale) . 50 cr. etc.

Antistiile comunale sânt rugate a ne onora cu comande numeroase.

Institutul tipografic execută tot felul de lucrări tipografice și în deosebi tipărește cărți de tot felul, anuniuri de căsătorie, anuniuri funebre, placate, bilete de vizită, conturi și blanchete de tot soiul.

Prețurile moderate.

De asemenea Institutul primesce în editură cărți scolare și în genere cărți menite a fi respândite în popor, precum sânt: povești, snoave, poesii populare, istorioare morale, descrieri de obiceiuri și datini, schițe istorice ori biografii scrise în stil popular și alte de asemeni.